

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кзп 271/06
25.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића и Зорана Таталовића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара у кривичном предмету против осуђеног **АА** због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. Кривичног закона Републике Србије решавајући о захтеву браниоца осуђеног, адвоката АБ за испитивање законитости правноснажних пресуда Општинског суда у Тополи К. 71/04 од 20. јуна 2005. године и Окружног суда у Крагујевцу Кж. 16/06 од 13. фебруара 2006. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 431. став 5. Законика о кривичном поступку, у присуству осуђеног и његовог браниоца адвоката АБ, дана 25. октобра 2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЊЕМ захтева за испитивање законитости браниоца осуђеног АА, ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ правноснажне пресуде Општинског суда у Тополи К. 71/04 од 20. јуна 2005. године и Окружног суда у Крагујевцу Кж. 16/06 од 13. фебруара 2006. године у погледу правне оцене и одлуке о кривичној санкцији, тако што Врховни суд радње осуђеног АА описане у изреци пресуде Општинског суда у Тополи К. 71/04, правно оцењује као кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика за које АА, применом одредбе члана 64, 65. и 66. Кривичног законика **изриче:**

УСЛОВНУ ОСУДУ

Тако што утврђује казну затвора у трајању од 4 месеца која се неће извршити уколико осуђени у року од 2 године не учини ново кривично дело.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Тополи К. 71/04 од 20. јуна 2005. године оглашен је кривим АА због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС за коју је осуђен на казну затвора у трајању од 4 месеца коју ће издржати по правноснажности пресуде.

Окружни суд у Крагујевцу својом пресудом Кж. 16/06 од 13. фебруара 2006. године одбио је као неосноване жалбе Општинског јавног тужиоца у Тополи и браниоца осуђеног АА и потврдио првостепену пресуду.

У захтеву за испитивање законитости правноснажних пресуда бранилац осуђеног, адвокат Иван Бајазит, истакао је да је у нижестепеним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП, а што представља законски основ за изјављивање овог ванредног правног лека прописаном чланом 430. тачка 1. ЗКП, па предлаже да се првостепена и другостепена пресуда преиначе

у погледу правне оцене и кривичне санкције, односно да Врховни суд обе нижестепене правноснажне пресуде укине и предмет врати на поновно суђење.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктр. I 2077/06 од 04. јула 2006. године изнео је мишљење да је захтев основан и да га треба уважити у односу на правну оцену кривичног дела за које је оглашен кривим осуђени АА.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 431. став 5. Законика о кривичном поступку, па је у присуству осуђеног и његовог браниоца адвоката АБ размотрио све списе кривичног предмета заједно са побијаним нижестепеним пресудама, те изнетим мишљењем Републичког јавног тужиоца и оценивши наводе захтева, нашао:

Захтев за испитивање законитости правноснажних пресуда **је основан.**

У конкретној кривично-правној ствари другостепени суд учинио је повреду кривичног закона, односно применио кривични закон који се не може применити, па је тиме учињена повреда из члана 369. тачка 4. ЗКП која је уједно и прописана чланом 430. тачка 1. ЗКП, као један од основа за изјављивање овог ванредног правног лека. То је повреда кривичног закона коју је могуће отклонити у законом прописаном поступку, па је исто и учинио Врховни суд на следећи начин:

Првостепеном пресудом Општинског суда у Тополи оглашен је кривим АА због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од 4 месеца.

У другостепеном поступку одбијене су жалбе изјављене против те пресуде и иста је потврђена и то пресудом Окружног суда у Крагујевцу Кж. 16/06 од 13. фебруара 2006. године.

Будући да је 01. јануара 2006. године ступио на снагу нови Кривични законик, који прописује у члану 5. став 2.: ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, примениће се закон најблажи за учиниоца, то је ваљало применити нови Кривични законик већ у поступку одлучивања поводом изјављене жалбе против првостепене пресуде.

Наиме, инкриминисане радње осуђеног АА сада се имају правно ценити као кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ за које дело је сада прописана казна затвора од 1 до 8 година, што је блажа казна од оне запређене по важећем кривичном закону у време учињеног кривичног дела (и доношења првостепене пресуде).

Стога је Врховни суд уважаио захтев браниоца осуђеног АА за испитивање законитости правноснажних пресуда, те преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене кривичног дела, а тако је преиначена и другостепена пресуда, којом је у суштини учињена повреда кривичног закона.

Имајући у виду измену правне квалификације, по блажем закону, као и околности истакнуте у захтеву браниоца осуђеног АА, Врховни суд је испитао и одлуку о кривичној санкцији, па је нашао да су испуњени услови за изрицање блаже кривичне санкције у виду условне осуде, јер се може очекивати да ће и само упозорење уз претњу казном у довољној мери утицати на осуђеног да убудуће не врши кривична дела.

Полазећи од измењене правне квалификације, која је овом одлуком ублажена, имајући у виду више олакшавајућих околности на страни осуђеног (млад, његово држање након учињеног кривичног дела, за време суђења изражено кајање и дато обећање да више неће вршити кривична дела), као и околност да су оштећеном музеју "ББ" враћене одузете ствари, и посебно протек времена од учињеног кривичног дела које је извршено 2004. године, Врховни суд је оценио да су ово по значају нарочито олакшавајуће околности (члан 56. и 57. КЗ), због чега му је запређена казна ублажена.

Тако је уз одговорајућу примену одредбе члана 65. став 1. КЗ АА утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца испод законом прописаног минимума за предметно кривично дело, и одређен рок проверавања, односно да се иста казна неће извршити у наредном периоду од 2 године уколико осуђени за то време не учини ново кривично дело.

Врховни суд је при томе узео у обзир сврху условне осуде прописану законом, личност осуђеног и његово понашање након учињеног кривичног дела те цењени степен кривице (члан 66. став 4. КЗ), па је оценио да је изречена условна осуда, адекватна кривична санкција, како тежини учињеног кривичног дела, тако и степену кривице осуђеног и стога подобна да испуни своју законом прописану сврху (члан 64. став 2. КЗ) у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (члан 4. став 2. КЗ).

Због наведених разлога Врховни суд је одлучио као у изреци пресуда у смислу одредбе члана 432. у вези члана 425. став 1. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа

Гордана Маравић, с.р. судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ББ